

IN PACE IN IDIPSUM

XXXIV. ÉVF. 1934. JÚNIUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

DORMIAM ET REQUIESCAM

ÖRÖKIMÁDÁS

IT DEUM ADORAVIT.

ORIETUR JUSTITIA

HAVI FOLYÓIRAT

SACRIFICIUM DEO

ET ABUNDANTIA PACIS

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

PLORABUNT SACERDOTES

ET TURTUR NOBIS ALTARIA

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Úrnapunk. — *Kupka Izabella*: Szívem oltára. — *Olesvay Géza*: Pénteken. — *Pápai János dr.*: Pádúai szent Antal. (1231). — *Eöri János*: Krisztus a szívek királya az Eucharisziában. — *Német István*: Vegyék, ez az én testem. — *Király Ödönné*: A nyár csodája. — *Központi*: Júniushavi imaszándékunk. — *Krónika*.

Gyertya- és tömjénszükségletét (többek érdeklődésére közöljük ezt) *Heirich Ferenc, Mohács*, cégnél szerzi be a Központi Oltáregyesület. Úgy az árak, mint minőség tekintetében a legnagyobb elismeréssel nyilatkozhatunk a Heirich-cégről és szívesen ajánljuk bárkinek.

A *szeretet apostola* címen *dr. Kárpáthi Pál* lazarista megírta Páli szent Vincének csodálatosan a szeretet szolgálatában álló életét. Megismertet ez az életrajz szent Vince karitatív működésével és módszerével, így az annyira szükséges karitászmunka szempontjából kiválóan értékes és korszerű munkát végzett a szerző. Mindvégig lebilincselő olvasmány «A szeretet apostolá»-nak élete. A nagyon szép képekkel díszített könyv 224 lapot tartalmaz, ára 1.60 P. Megrendelhető a Lazaristáknál: Budapest, I., Nagybaldogasszony-u. 26.

Jubileumunk programját a júl.—aug.-i összevont szám helyett kiadandó *emlékfüzet* fogja hozni, amely legalább 50 lap terjedelemben cikkeket és beszámolót hoz az Oltáregyesület utolsó 25 évről. Ára 50 fillér lesz. Előfizetőink a július—augusztusi szám helyett díjtalanul kapják.

Az **eucharisztikus szövetségeseink** ünnepélyes fölvétele az Örökimádás templomban június 17-én délután 5 óra 15 perckor lesz.

Az **Örökimádás** úrnapi körmenete június 3-án délután 5 óra 15 perckor kezdődik.

A **gyakori szentáldozás** terjesztésére háromnapos ájtatosság van az Örökimádás templomban május 31—június 2-ig. Mindegyik napon negyed hatkor szent beszéddel és ünnepélyes áldással. Szónok *Horváth Kándi* bencés atya.

1934 nov. 6-án lesz 75 éves a magyar oltáregyesület. Mint már jeleztük, ezen a napon fogjuk az idén megtartani — kiállításunkat — mivel utána, 1935-ben nem rendezünk kiállítást — melyet a jubileum alkalmával ünnepélyesebbé szeretnénk tenni. Ezt viszont csak úgy tehetjük, ha az oltáregyesületi fiókok segítségünkre lesznek és a szokottnál nagyobb segítséget nyújtanak a Központnak. Ilyen célra rendezünk teákat, műsoros estéket, tombolát stb.

Úrnapunk

AZ OLTÁREGYESÜLET főünnepé az Úrnap vagy mint a latin neve mondja, az Úr szent Testének az ünnepe. Minden nemes tehetség és érzés a legfelső fokra jut ilyenkor a lélekben.

Hítünk előtt ott áll a nagy Titok: az Isten szeretetének legnagyobb Csodája. Az értelemnek misztérium, de a hit annyira megvilágosítja számára ezt a csodás, titokzatos szentséget, hogy a legnagyobb boldogság forrása lesz számára ez a titkok titka.

Boldogságvágyunk Benne megpihen. A legfölségesebb Oltáriszentség mindig menedéke a földön zarándok-léleknek. Új biztosíték, új reményre-gyűlés tűzhelye az örökkévalóság felé vándorlás földi útján.

Szeretetvágyunk előtt az Eucharishtiában az isteni szeretetnek a nem hívők előtt ismeretlen, a hívők előtt azonban égig érő lángjai lobognak, amelyek az élet legsötétebb napjait is meg tudják világítani, a legmegdermedtebb vándort is fel tudják melegíteni. Csodálatos, hogy újabb meg-térőink legtöbbször éppen a legméltóságosabb Oltáriszentség hozza vissza az Anyaszentegyházba.

A hívő ember vallásos életének középpontja mindig a legméltóságosabb Oltáriszentség és akármilyen vallásos egyesület tagja legyen is, buz-gósága az eucharisztikus életben kulminál. Lehetnek egyénileg igen külön-böző vallásos típusok a hívők között, de mind megegyeznek abban, hogy egyéni vallásosságuk legfőbb megnyilatkozása a kedves szentjük napján minél tökéletesebben végzett szentáldozás. Az Oltáregyesület tagjainak buzgósága kell, hogy éppen Úrnapján — ezen a nyolcnapos ünnepen — érje el tetőpontját a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Hiszen olyan egészen szent és buzgóságra ösztönző az a hódolat, mellyel az Egyház Úrnapján körülveszi a Legszentebbet. Diadalmenetben kíséri, útjára virágokat hint, nagy szeretettel készített virágos lombsátorban hódol Előtte és veszi áldását, kiénekei hitét-szeretetét, háláját, a porba hullva mutatja be Előtte imádó hódolatát. Sok helyen zenekar is kíséri a menetet,

mint a diadalútját tartó győztes hadvezért szokta, egyszóval, amit csak ember kitalálhat vagy megtehet, az meg szokott történni Úrnapján.

Örüljünk ennek, kedves oltáregyesületi tagok és a magunk haláját tegyük — apostoli szívvvel — a szentségi titkot nem ismerő, vagy csak tökéletlenül hívő emberek számára szükséges kegyelmek kikönyörgésévé.

Szentségi Jézus! Az idei Úrnapján tűnjének el a lelkek egéről a fekete foltok! A legfőlségesebb Oltáriszentség kegyelmi sugárözöné gyógyítsa meg a hit sebeit és minden lélekben ragyogjon fel a Krisztusmonogrammi, mely azt mondja nekik: a szentostya maga a megdicsőült isteni Üdvözítő. «Jézus az emberek Megváltója!»

Nekünk, oltáregyesületi tagoknak, különösen ki kell engednünk a lelkünkben az úrnapi Szentostya elé mindazt, ami szentet, szépet — tökéleteset — Istenhez méltót csak tartalmazunk és példánk, imádságunk a 'Úr kegyelmével kísérve eszköze lehet a lelkekben a jó Isten új megdicsőítésének.

Márai Gyula dr.

SZÍVEM OLTÁRA

Legyen a lelkem csúcsíves oltár,
Virággal ékes, tömjénillatos:
Magasba törve mely ég felé néz;
S mélyében rejtve szentséges Titok!

Legyen a lelkem arany paténa,
Amelyre Jézus naponta leszáll:
Csillogjon tiszta szeretet fénye,
Áldozat s erény drága aranyán.

Legyen a lelkem szép monstrancia
Átlátszó, tiszta kristályüvege:
Melyen át Jézus fehérségét látja
Mindig a rája tekintők szeme.

Legyen a lelkem hú cibórium,
Mely a Szentostyát elzárja, őrzí,
S Istent-szomjazó emberszívekkel
Malasztforrását: 'Úr Jézust közli.

Legyen a lelkem piros örökmécs:
Krisztust hirdesse apostol-hitem.
Legyen életem lobogó gyertya:
Szenvedve — halkán Érte égjen el.

Legyen a hangom harang kongása:
Emeljen Hozzá porból szíveket.
Legyen szavam, mint angyali szózat:
Imádvá zengjen örök éneket.

Nem! — legyek mégis hön szerető szív:
Hisz erre vágyik főként Istenem!
Boldog én: felém hajolt szerelme,
S a szent Kenyérben egyesül velem...

Berölti lelkem édes Valója:
Szíve egészen összeforr velem...
Lobogjon égig szerelmem lángja:
Lelkem örökké Jézusé legyen!

Kupka Isabella

Pénteken...

Péntek előestjén különös módon különös öröm áramlik felém... Mindig várom s ha elmarad szerelmes, kétkedő reményléssel ágaskodik minden érzékszervem a mindennapi élet korlátjai mögül, a védtelennek látszó Végtelen felé... Ha jön, ha áldott ereje, ha szelíd építőfénye hozzám ér, felallegujázik testbörtönbe száműzött lelkem és újra tükre lesz Teremtője mosolyának...

Megtérésem előtt ezerötszáznyolc péntekre virradtam, de — a Nagy-pénteket kivéve — szinte észre sem vettem, hacsak kaland, vagy éppen pénzszerzés nem kötődött hozzá... Igaz, hogy sosem féltem a péntektől s a pórias babonák ellenére is bátran kezdtem új munkát, új kalandot, új célkitűzést ezeken a napokon.

Sajnos, örvendő lelkem színes háláján kívül csak bűnökkel, halottai-ból fel-feltámadó és csökönyösen visszatérő néhányfajta bűnnel megyek a péntek elébe... Erőmből csak ennyire telik!

A péntek szintetikusán arra figyelmeztet, hogy Jézusból «Krisztus» lett.

Pénteken — lélekben *Krisztust* követve — a Túlvilág peremén me-rengok s a szokatlan életheletőségen, a különös arányokon, a fényeknek, a színeknek csodálatos beszédpótló mozgássávedlésén álmélgodom...

Pénteken sűrűn kiivelek a földi korlátok s korlátoltságok közül és reménykeltő, gazdagító fények rakódnak rám...

Pénteken letagadhatatlanul érzem, hogy a nagy égi Valaki: *Krisztus* vár, hogy van valaki, aki nem pillanatértékű simogatásokkal, pillanat-hossz életű álarcos testiséggel vár rám...

Pénteken többet járok az «Égben», mint a «Földön»!...

Pénteken láthatólag *Krisztus* fehér testét veszem, de ebben úgy érzem: az Ég és Föld minden csodálatossága benne van!

Olešvay Géza.

Páduai szent Antal. (1231.)

Június 13.

PÁDUAI szent Antal tisztelete egyeseknél már túlzásba megy és nemkívánatos formát ölt. Láttunk eseteket, mikor a szent kelle-metlen hívei a templomba érkezve, először a Szent Antal-szobrot üdvözöl-ték és csak azután az Oltáriszentséget. Az is messze jár a katolikus szellem-től, aki Szent Antal segítségét csak pénzzel vagy néhány Miatyánkkal óhajtja megszerezni.

A katolikus Egyház tanítása szerint úgy kell a szenteket tisztelnünk,

hogy ezáltal dicsőítsük az Istent, aki a szentekben megmutatta hatalmát. A szentek pedig megmutatták az ideigvalók hajszolásától lihegő világnak, hogy elsősorban s legfőképp Isten országát és az ő igazságát kell keresnünk. Mint igazi Krisztus-követők, hűségesen a Megváltó nyomdokain jártak és Krisztus megismerésén kívül minden mást csak szemétnak tartottak. Ezen az úton szeretik látni tisztelőiket is.

Páduai szent Antalról legtöbben csak annyit tudnak, hogy a halaknak prédikált és még sok egyéb csodat tett; ellenben kevesen hallották, hogy jeles hittudós, korának egyik legkiválóbb szónoka és az Oltáriszentség kultuszának lelkes bajnoka volt.

1195-ben Lisszabonban született. Atyja előkelő lovag, anyja jámbor asszony. Tizenötéves korában az ágostonrendi szabályozott kanonokok rendjébe lép s miután az egyházi tudományokat fényes eredménnyel elvégezte, áldozópappá szentelték. 1220 nyarán történt, mikor szentünk huszonötéves volt, hogy Marokkóból átszállították Szent Ferenc vértanuhalált halt fiainak földi maradványait. Az ifjú papot elfogta a szent hév, hogy ő is vérét ontsa és életét áldozza Krisztusért. A gazdag ágostonos rendből átlépett tehát a szegény franciskánusok közé és egy félév múlva már vitte a hajó a mórok földjére. Azonban szentünk vágya mégsem valósulhatott meg, mert az Isten másképp végzett. Súlyos betegen érkezett a kikötőbe és mikor hosszú hónapok múlva ismét hajóra ült, a vihar Itália partjaira sodorta. Szent Ferenc akkor tartotta éppen a híres gyékényes káptalant és ezen az ötezer testvér között Antal is résztvett. Utána előljárói egy elhagyott remeteségbe küldötték. Rejtegetett tudománya és hatalmas szónoki képessége csakhamar kiderült és Szent Ferenc megbízta, hogy Északolaszországban hirdesse az ígét. Működését ezrek megtérése és csodálatos gyógyulások kísérték. Mintha most érkezett volna el ideje az Üdvözítő ígéréteinek: «Az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak... a betegekre kezeiket teszik és meggyógyulnak». (Mk. 16, 17.) Riminiben az Istentől elfordult nép először elkerülte. Erre szentünk kiment a tengerpartra. Prédikálására a halak összesereglettek, kidúgták fejüket a vízből, hogy hallhassák szavát. Erre már a nép is magához tért és hűséges hallgatója lett az Isten emberének.

Csodáljuk meg Páduai szent Antalban azt a készséget, amellyel az isteni sugallatnak engedelmeskedik. A kislelkűek félnek és lemaradnak, a nagylelkűek hisznek és tapasztalják, hogy a bátrakat segíti az Isten kegyelme.

A képességeit egy szerzetes elrejtheti, a világban élő embernek azonban — bár szerényen — de minden tehetségét igénybe kell vennie, hogy apostoli hivatását betöltse; megemlékezvén az Úr Jézus szavairól: «Ti vagytok a föld sója... ti vagytok a világ világossága... gyertyát sem

azért gyujtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a gyertyatartóra, hogy világítson mindazoknak, kik a házban vannak». (Mt. 5, 13—15.)

Szent Antal ragyogó szónoki képességét az Oltáriszentség szolgálatába állította. Ime egy kis töredék egyik nagycsüörtöki beszédéből: «Ebben a szent Kenyérben Jézus valóban a világ élete. A lelket élteni, örvéndezteti, erősíti és megszenteli. A Bölcsesség könyve mondja róla: «Kenyeret adtál nekik, Uram, az égből, olyant, mely minden jóízt magában foglal». Ó mily nagy az Isten jósága! Sok jóval elhalmozta az embert. Mint Szent Ágoston mondja: «Ő adta az embernek a lelket képességeivel, a testet tagjaival, a világot elemeivel, a hitet a szentségekkel, Önmagát minden gyötrellemmel, azaz: kínszenvedése és halála minden érdemével». Így szól az Üdvözítő: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely a Szentlélektől fogantatott, Szűz Máriától születet, ez az a test, amelyet kötelekkel megkötöztek, kegyetlenül megostoroztak, keresztre feszítettek, ecettel itattak, lándzsával átszúrtak». Gondoljuk meg ezt, mikor áldozni megyünk . . .»

Apostoli buzgalma elviszi Franciaországba, ahol akkor az ú. n. albiak eretneksége végzett a lelkekben nagy pusztításokat. Toulouse-i tartózkodása alatt mások jelenlétében egy eretnek járult hozzá és kihívóan azt mondotta, hogy ő a tények előtt szívesen meghajol s azért, ha számára letérdepel az Oltáriszentség előtt, elhiszi, hogy ott valóban jelen van Krisztus. Szent Antal sokkal józanabb ember volt, hogyses minden ugratásnak engedett volna, de most egy belső sugallat azt mondta neki: «Fogadd el az ajánlatot, mert Isten dicsőségére válik». Megállapodtak egy napban, amikor majd Antal kihozza a Szentséget. Szentünk buzgó imádsággal és böjttel készült a különös istenítéltre, de az eretnek is három napig koplaltatta szamarát. A mondott napon nagy népsereg gyűlt össze a templom elé. Mikor a szent kilépett két szerzetestől kísérve a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, az eretnek odatartotta számára elé a zabos szakajtót, de az rá sem nézett, hanem térdreborult az Oltáriszentség előtt. Az eretnek megrendülve borult le számára mellé és most már hitt az Egyház tanításában. Megtérítette az oktan állat.

Az állatok csodálatos ösztöneikkel, a növények titokzatos életükkel, az égitestek bámulatos törvényszerűségükkel immár sokszor kioktatták az embert, aki elfeledkezett arról, aki őt teremtette.

Isten nagyságát hirdeti az ég,

A mennybolt vallja kezei művét.

Egy nap a másnak ezt harsogja át,

Erre tanítja éj az éjtszakát. (18. zsoltár.)

Pádulai szent Antal minössze 11 évet töltött Szent Ferenc rendjében. S hogy mégis oly sok legenda kelt szárnyra róla, mutatja egyéniségének rendkívüli nagyságát. Harminchatéves korában befejezte földi pályafutását,

hogyan megkezdje dicsőséges életét az égben. Haldokolva felült ágyában és átszellemült arccal a magasba tekintve ezt suttogta: «Látom az én Uramat». Ekkor még csak látomásban, aztán nemsokára színről-színre az örökboldogság honában.

Pápai János dr.

Krisztus a szívek királya az Eucharisziában.

A katolikus akció és az Oltáriszentség.

Igen, Üdvözítőm, így van ez. Egyedül te intézhetted az emberiség tömegeihez e felhívást: «Jöjjetek hozzám *mindnyájan, de mindnyájan*. Mert egyedül te *érintesz meg minden szívet*. Nem voltál megkimélve semmiféle szív-fájdalomtól, azért nem idegen előtted semmiféle szívnek a nyelve. Ezért nincs szív, aki hiába menne hozzád, ki az örökkévaló öröm forrása vagy.

Különös kérésem volna hozzátok, *világi apostolok és apostolnők*: valahányszor a szentáldozáshoz járultok, mindannyiszor kérjétek az Üdvözítőt, hogy bizonyos *örvendező, vidám, reménykedő* hangulat kísérjen benneteket a lelkipásztori segítőmunkának minden útjain; örvendezőnek és kedvesnek lenni minden csalódás ellenére is; ez végül utat nyit a szívekhez. Eucharisztikus öröm legyen a katolikus akció napsugara.

Ha az Oltáriszentségből fakadó ezen milliónyi különböző öröm és vigasztalásra gondolok, reszket a szívem a szent vallásunk iránt érzett tisztelettől. Ilyenkor érzem a Nagycsütörtök titkának lelki hatalmát. Ilyenkor a szentségi himnuszok olyan nyelven beszélnek szívemhez, hogy azt szavakkal kifejezni lehetetlenség.

Igy megértjük a szeretetnek ama csodálatos gyöngédségét is, amivel *a művészek* az eucharisztikus mennyei kenyérnek lakóhelyét minden évszázadban egymással vetélkedve díszítették. Így érthető előttünk, hogy mindazok, akik a *felebaráti szeretet szolgálatában földidozzák magukat*, az erőt és örömet ehhez legfőképpen a szentáldozásból merítik. Minden igazi erénynek és erőnek forrása ugyanis Annak a szíve, aki a *szentáldozásban* egyesül velünk.

Az arsi szent plébános, Vianncy János, egyszer e szavakat írta le: «Ha a keresztény lélek méltóképpen áldozik, átjárja a szeretet; alázatos és szelíd lesz és megszereti az önfékezést; szeretetreméltó és szerény lesz; tud másokhoz alkalmazkodni; képes lesz a legnagyobb áldozatokra». Ezek bizony arany-szavak. Mindegyikünk vessen őket mélyen a szívébe, különösen pedig mindazok, akik oly szerencsések, hogy hetenként egyszer, vagy akár mindennap is áldozhatnak. Meghitt csöndben a szeretet Istenénél időzhetnek ilyenkor, mint ahogy egykor csendes éjjel Nikodemus kereste fel őt; lábainál ülve hallgatják szavait, mint egykor a bethániai Mária; keblén pihennek, mint Szent János. De akkor bele is kell venniök *hivatásukba* és mindennapi *foglalatosságukba* mindazt, amit e kebel mond és sug nekik. Mint ahogy a szegény arsi,

plébános azt, mint valami magától értetődő dolgot tekinti: a gyakori szentáldozás által alázatosabbá és szerényebbé kell lenniök, engedékenyebbé és folyton készké új *áldozatokra*. Ez a legszebb hódolat, amit a tabernákulum előtt az Úrnak bemutatathatunk. Isten mérlegén a gyakori szentáldozások nem számszerint nyomnak sokat a latban, hanem aszerint, hogy az erényéletben mily gazdag gyümölcsöket teremnek. Ez épügy érvényes reánk papokra, mint a laikusokra nézve.

A rendszeres jó szentáldozásnak kell, hogy az legyen a természetes hatása, hogy a keresztény lélek egyre jobban elmondhassa Szent Pál apostollal: *«Nem én élek, hanem Krisztus él énbennem»*. Keresztény testvérem, megérted te is e szónak értelmét? Krisztusnak kell benned *élni*. Krisztus *benned akarja életét átélni*, ezért tér be hozzád a szentáldozásban. Figyelj jól! *Az imádkozó* Krisztus tér be hozzád: meg akar tanítani arra, hogy megszeresd a bensőséges, elmékedő és közbenjáró imádságos életet. Benned él *az áldozatra kész* Krisztus; azt akarja, hogy mindig jobban megbarátkozzál a keresztút áldozatos életével; meg akarja neked mutatni, mily mély befolyással van egész életedre és működésedre a mérsékletességnek és megtartóztatásnak. Benned él azután a pihenés nélkül *dolgozó* Krisztus.

Általa lesz mindig hűségesebb és pontosabb hivatásodnak még legkisebb feladataiban is. A szentáldozás által a *szerető* Krisztus él benned; általa napról-napra figyelmesebbé és szelídebbé kell lenned felebarátoddal szemben. Mert hiszen a szentáldozás «a jelképe annak a szeretetnek és egységnek, amivel az Üdvözítő minden keresztény hívőt egymással *összekötni akar*».

(Trid. sess. 13.) Így kell tehát Krisztusnak a rendszeres szentáldozás révén *iskolánkká* és *erényéletünk gyarapítójává* lennie; így lesz Ő számunkra az élet kenyere.

Ha a szentáldozás a Feltámadottnak kegyelem- és erényéletét meg-

szilárdítja bennünk, akkor harmadik gyümölcse is megéri szívünkben. *az örök élet csirájává* lesz; elvezérel a dicsőséges föltámadás s az örök áldozati lakomára az égben. Az Oltáriszentség gyümölcseinek ez lesz a befejezett teljessége. Beteljesül Krisztus szava: «aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete is van».

Befejezésül még egy rövid szót, katolikus *apák és anyák!* — Egyházlátogatási körutaimon itt is, ott is megfordultam olyan községekben, ahová katolikus falvakból vándoroltak be apák és anyák, olyanok, akik vallásilag buzgó családokból származnak; és hallottam rájuk a panaszt: «megméltelyezte őket a lanyhaság; csak a legszükségesebbet teszik meg; vallásos melegség nincs bennünk; a szentáldozáshoz is évenként csak egyszer járulnak».

Ilyen szülőknek teljes szeretettel azokat a szavakat kiáltom oda, amiket Szent János apostol az efezusi egyházközség püspökének írt: «Ismerem cselekedeteidet, fáradozásodat és türelmedet. Sokat elviseltél az én nevéért. De van valamim ellened, az, hogy *elvesztetted első szeretetedet*». (Titk. Jel. 2.) Komoly szó ez. Vizsgáljátok meg magatokat: nem illik-e rátok is e szó: első szereteteket, ifjúságotok szeretetét az Üdvözítő iránt, elhagytátok és elvesztettétek.

Olyan apák és anyák, akik csak ritkán áldoznak, talányszerűek előttem. Nem tudom megérteni őket. Tudják, hogy gyermekeik hite minden oldalról támadásoknak van kitéve; tudják, hogy fiaik és leányaik abban a veszélyben vannak, hogy áldozatai lesznek a lanyhaságnak és közömbösségnek; tudják, hogy az Isten számon fogja kérni a szülőktől gyermekeiknek lelkét; tudják, hogy csak az *apának hűséges vallásos példája*, hogy csak az *anyának meleg szíve* tud szeretetet, mély szeretetet ébreszteni a gyermekek szívében. S bár mindezt tudják, hónapról-hónapra, évről-évre hidegen mennek el az áldozatórács mellett. Jó apai példa ez? Igazi anyai szeretet ez? A szülői mintaképnek jó anyala ez, akinek oltalmazva kell a gyermekeket az életen végigkísérnie?

Szent János apostol az Úr Jézus szavával végzi intelmeit: «Igen, nemsokára eljövök». Hozzátok is katolikus apák és anyák, nemsokára eljön az Úr, hogy gyermekeitek vallási élete felől számadásra vonjon benneteket. E felelősségre hivatkozva kérek benneteket: ne vegyétek hallatlanba Krisztus jegyesének, Anyaszentegyházunknak szavát, aki annyira sürgetően hív benneteket az Úr asztalához, a rendszeres szentáldozáshoz.

«Nemsokára eljövök», mondja az Úr a biblia utolsó könyvének végén. Valóban hamar elérkezik mindnyájunk számára az óra, amikor az Úr a hűségeseket az égi örök lakomára hívja. Ez lesz az Oltáriszentség öröminnepe. Akkor lehull majd az eucharisztikus színek fátyola. *Ez a nagy leleplezés napja*. Akkor többé már nem a kenyér alakjában mutatkozik előttünk az Úr, hanem istenségében és szent emberségében. Nyilvánvalóvá lesz akkor az Üdvözítőnek

eucharisztikus működése is. Nyilvánvalóvá lesz: mit művelt az Oltáriszentség millió és millió lélekben, hogyan szerették e lelkek a szentáldozást, miféle áldozatokat hoztak. Nyilvánvalóvá lesznek valamennyi választott lelkiéletnek szentséges titkai, — a titkok, amik évszázadokon át szunnyadtak a hideg föld alatt, amik azonban akkor majd a tabernákulumból kiömlő sugaraknak bizonyulnak. Nyilvánvalóvá lesz, mint nyert védelmet az Úr asztalánál a gyermekkor ártatlansága, mint nyertek ugyanott erősítést ifjak és leányok az erényért folytatott szent harcra, mint találtak ott gyógyulást a bűnösök, mint vittek apák és anyák az áldoztatásztaltól égi áldást otthonukba és gyermekeik szívébe, mint merítettek itt a laikus apostolkodás összes hűséges segítőitársai újra meg újra örvendező buzgóságot. Annak a szívén, aki az apostoli működésnek nagy munkájára, a hierarchikus papságban való részvételre a laikusokat is meghívta.

Ez lesz az örökkévalóságnak nagy eucharisztikus ünnepe. Ti választottak, valamennyien együtt éneklitek akkor majd az örökkévaló öröm ujjongó énekét:

Ki kenyér az angyaloknak,
Étke lett a vándoroknak.

Dicséret és imádás legyen az angyali kenyérnek, mely a föld vándorait szerencsésen az égi hazába vezérelte!

Eöri János.

Vegyétek, ez az én testem.

Pilisi levél.

Drága, jó Lélek! Az Úrnap nyolcadában ér hozzád levelem. Tudom, hogy eucharisztikus gondolatokat vársz tőlem, azért engedd meg, hogy egyik imaóráim rövid gondolatmenetét közöljem veled.

Éppen erről a rövid, sokat hallott mondatról elmélkedtem. Vegyétek, ez az én testem. Új meglátásokban tűnt fel előttem ez az egyszerű, de tartalmában kimeríthetetlen mondat. «Vegyétek!» — mondja az édes Üdvözítő. Kínál valamit, adni akar valamit. Azt adja, amiben búcsúzó lelke meg tud nyugodni. Azt adja, amibe átöntheti az Ő végtelen nagy szeretetét. És nőgat, biztat, hogy fogadjuk el: vegyétek! Uram, mi nagyon kicsinyek vagyunk. Pici pont a végtelen mellett. Elbírjuk-e, amit határtalan nagy szeretettedben és gazdag mindenhatóságodban nekünk szántál és nekünk adsz? Az Úr Jézus felénk áradó nagy szeretetében éppen a mi kicsiségünket nézi és ehhez méri isteni nagy ajándékát, az Oltáriszentséget. Kicsinyek vagytok? Ne féljete, csak vegyétek. Van gondom rá, hogy elbírjátok. Mindvégig szeretlek titeket, kicsiségtek végtelenségéig. Oly kicsi leszek

értetek, aminő kicsi még ti sem tudtok lenni. S megszületett az Eucharisztia. Az édes, ennivaló piciség. A nekünk való cseppség. S mégis Krisztus egész gazdagságát magabazáró és ránk árasztó kicsiség.

Értem már, miért kellett az utolsó vacsorán lábmosás. Egész a porig lealázódott Jézusunk. Lábunkhoz borult, kicsi lett értünk, mint a porszem, hogy meggyőzze a porszemembert szeretetének netovábbjáról, melyet az Oltáriszentségben ad nekünk. Ki tud porszem lenni a porszemért, az tudja önmagát adni kenyérmorzsaiban is nekünk, kicsinyeknek. Ez a kenyérmorzsa figyelmeztet egyben, hogy annál inkább az enyém az eucharisztikus Jézus, minél inkább kicsi vagyok, minél inkább porszem vagyok semmiségem aláztos tudatában. Porszem az igénytelenségben, porszem a türelemben. Porszem, melyen csak az Úr szeme akad meg, hogy hozzá lehajoljon, ujjá hegyére vegye és meggyógyítsa vele a szegény világtalan vakot. Jézusom, isteni Megváltóm, szeretlek, imádlak, tied vagyok az Eucharisztia döbbenes kicsiségében.

Minden szerető nagyság kicsi akar és tud lenni a kicsiért. — Eszembe jut egy nagyon magas bácsi. Svájcban láttam. Látogatóba jött hozzá feleségé és hároméves picike kis leánya. Az első találkozáskor a nagy ember boldog apai örömeiben, mint könnyű pehelyt emelte magához a lelkendező, mosolygó kis cseppséget, majd letette és melléje guggolt, vele csicsergett. Kicsi lett a kicsiért, gyermek lett a gyermekért. Mit nem tesz a szeretet hatalma a puszta emberi szívben is! Pedig a földi szeretet csak gyenge árnyéka az isteni szeretetnek, a szeretet végtelen, korlátot nem tűrő hatalmának. Ettől a szeretettől indíttatva lett értem pici gyermek, jászolban fekvő édes cseppség az én jó Istenem. Majd mikor felnőtt és búcsúzóban volt tőlünk, karácsonyi szeretetére ráduplázott és nálunk maradt kicsi kenyér alakjában. Mindenkinek mindene, élete, boldogsága akart lenni, azért találta ki isteni bölcsessége a kenyér színét. — Hófehér szent ostyánk, pici szelet kenyérünk, édes kis morzsánk, Jézust adott nekünk, hogy elférjen ajkamon, rászállhasson nyelvemre, beleolvadjon bensőmbé, hogy egészen enyém legyen, mint senki más a világon. Hát ez a szeretet nyelve! Köszönöm neked, Jézusom.

Egyet ne felejtünk: Jézusunk az eucharisztikus születés után is nőni akar. Nem a hófehér ostyaszínen, ott mindig kicsi akar lenni, hanem bennünk akar nőni. Engedjük Jézusunknak ezt az örömet. Ez a legszebb hála a szentáldozásért. Szükséges, hogy Ő nőjön, én meg kisebbedjem minden egyes szentáldozás után, hogy már ne én, hanem Ő éljen énbennem.

Tovább fűzöm gondolatomat. Az isteni Üdvözítő mindenét magával hozza, adja, árasztja a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Velejön isteni felsége, hatalma, szentsége, kegyelmi gazdagsága, drága lelke, emberi teste. S mikor mindezeket nyújtja nekem a kicsiségnek, csak a legkisebbet említi:

vegyétek, ez az én testem. Minden felségest és nagyot elhallgat biztató, gyengéd szeretetében, csak a testét említi és azt is kenyér színébe takarja. Tudja az Úr Jézus, hogy az emberi kicsiség a test gyengeségében a legkiáltóbb és legérzékenyebb, azért itt akar meggyőzni, hogy mennyire velem érez, mennyire közeledik hozzám és mennyire javamra van. Csak testét említi, szízi tiszta testét, engedelmes testét, sorsunkban osztozó szent testét: vegyétek, ez az én testem. — Tudod, úgy adom magamat neked is, ahogy adtam Szűzanyámnak, mikor anyai ölében tartott. Engem szabad érintened, engem szabad átkarolnod, magadba ölelned. Ez az én testem a te javadra, örök boldogságodra. Ha érzed gyarló tested nyűgét, vedd az én testemet és könnyebben bírsz magaddal, több lesz az örömed, mert több lesz az erőd. Ne ijesszen kicsiséged, Én még kisebb vagyok. Ne zavarjon gyarlóságod, nézd, falat kenyered lettem. Nincs más szavam, csak ez: vegyél és egyél, én a tied vagyok.

Édes Jézusom, a szeretet hatalma térdre kényszerít és könnyekre fakaszt. Ha már így szeretsz, legyen meg szent akaratod. Nem félek, csak szeretlek, de nagyon, gyengéden, figyelmesen, hozzád simulóan, mert nagyon az enyém vagy, édes cseppségem, kicsi falat kenyeredem! Szeretlek...

Német István.

A nyár csodája

VIDÉKI állomáson a csatlakozó vonatra vártam. Ajult meleg sültötte a perront, mindnyájan iparkodtunk a vadgesztenye húsébe. Batyuba kötött úti málháján korán vénült parasztfasszony bóbiskolt, ölében a kislia elmajszolt kenyérdarabkával babrált, de csakhamar megúnta és a földre dobta. Az asszony azon nyomban felnyitotta szemét, lehajolt érte és körültszorgatta.

— Nem szabad, kis fiam, a kenyeret eldobni — mondta csendesen, aztán megcsókolta a barna kenyérhajat és a födeles kosarába tette. Engem módfelett meghatott ennek az egyszerű léleknek szívbéli jámborsága annál is inkább, mert gyermekkoromban engem is arra tanítottak otthon, hogy a kenyeret nem szabad eldobni és ha véletlenül egy darabkáját leejtettem, fel kellett vennem és megcsókolnom. Gyermekagyamnak nagy problémája volt akkor a kérdés: miért nem szabad eldobni a kenyeret? Mért szabad az almacsutkát szemétre dobni, vagy a csészében maradt ételmaradékot kiönteni, mért szabad, sőt kell a földön hagynom a leejtett és bepiszkolódott cukorkámat, amit pedig úgy szerettem volna felvenni, mért csak a kenyeret nem szabad eldobni? Jól emlékszem, hogy egyszer, mikor magamban voltam otthon, szándékosan dobtam a földre kenyéremet s dobogó szívvel vártam, mi történik, ha nem veszem fel és nem csókolom meg. Valami rendkívülit

vártam s bár semmi sem történt, mégis olyan izgatott lettem, annyira remegtem, hogy nem mertem otthagyni, felvettem és sok-sokszor megcsókoltam.

Első szentáldozásom felejthetetlenül szép előkészületi napjai lebentették fel a fátyolt erről a titokról, akkor szólaltatta meg az én szívemet is a kenyér himnusza, noha teljes szépségében nem fogtam fel értelmét, mégis kitörölhetetlen nyomot vésett emlékembe.

— A kenyér nem közönséges étel — mondta akkori hitoktatóm —, a kenyér több annál, a kenyér maga az élet. Minden ember a kenyérért dolgozik, boldog, aki meg tudja szerezni, szánnivaló koldusszegény, akinek hiányzik az asztaláról. Kenyér nélkül nincs öröm, nincs boldogság, kenyér nélkül nem tudunk meglenni, a kenyeret sohasem lehet megúnni. Szent dolog a kenyér, annyira nem közönséges eledel, hogy az édes Jézus is a sokféle étel közül a kenyeret választotta ki, a kenyér alakjába öltözött, a fehér kis szent ostyában kínálja nekünk magát eledelül, mert a mienk akar lenni, azt akarja, hogy Ő legyen a mi ételünk és életünk, hogy mindennap együtt legyünk Vele. Szeressétek a kenyeret, nagyon szeressétek . . .

Az én arcom már akkor lázas pirosan tűzelt, a fölfedezés boldog mámorával nyujtogattam fel a két ujjamat és zavaros össze-visszasággal meséltem hitoktatómnak, hogy nekem meg kell csókolnom a kenyeret, ha véletlenül leejtem és hogy szüleim mindig keresztet rajzolnak a kenyérre, mielőtt megszegik. Körülöttem kislány társaim kuncogni kezdtek, mire pirulva, zavartan elhallgattam, de hitoktatóm odajött hozzám, két keze közé fogta az arcomat s valami különös tekintettel nézett az a szemem közé. Aztán megsimogatott s tőle szokatlanul csendes hangon mondta :

— Te boldog kislány, sohse felejtsd el, hogy erre tanítottak otthon, ha már nagy leszel akkor sem, mert aki megbecsüli a kenyeret, azt a jó Isten nem hagyja kenyér nélkül.

Ott álltam a vidéki állomáson, körülrajzottak az emlékek s a szívem mérhetetlen bizalommal telt el. Eszembe jutottak a háborús évek, a kifosztott ország, remegő aggodalmak, gyötrelmes nincstelenségek, de kenyér, áldott kenyér, ha nem is hófehér, ha nem is nagy karéj, de mégis mindig volt. Volt és lesz is — éreztem — hiszen amerre szemem tekintett a földéken, ringott, hullámozott a sárga kalásztenger, beszélt hozzám a gondviselő Isten végtelen szeretetéről, a nyár megújuló csodájáról : a kenyérről.

Jóság áradt szét bennem is, éreztem, hogy valamit kell tennem, vagy legalább mondanom. Odamentem a gondba merevedett szegény paraszt-asszonyhoz, megsimogattam a kislány arcát úgy, amint az enyémet megsimogatták egyszer és én is azt mondtam neki : boldog ez a gyerek, hogy megtanítja becsülni, szeretni a kenyeret, mert az Isten sohasem fogja kenyér nélkül hagyni.

Király Ödönné.

Júniushavi imaszándékunk:

Minél tökéletesebb engesztelés Jézus szent Szívének!

Minden engesztelés legtökéletesebb oltára Jézus szentséges Szíve. Olyan oltár, melynek áldozati tüze nem alszik el soha; olyan oltár, mely az összes emberekért egymaga adott elégtételt a mennyei Atyának; olyan oltár, mely folyton az Isten elé tár minden engesztelést, amit csak az emberek a földön bemutatnak. — Júniusban ezt az oltárt kell megincenzálnunk, nem tömjénfüsttel, hanem a legigazibb engesztelés minden tökéletességével. *Az igazi engesztelés a szeretetből fakadó bűnbánat és jóvátenni akarás szerető kedveskedése, amelyet az Úr Jézus végtelen érdemeiből és tökéletes elégtételéből táplálkozó, alázatos bizalom hat át.* Az Úr Szívének adjunk minél tökéletesebbet és méltóbbat ebből az engesztelésből és imádkozzunk oltáregyleti imáóráinkon azért, hogy elsősorban az oltáregyleti tagokban és aztán minden más egyesületben és az egész anyaszentegyházban minél több legyen az élő hittől áthatott lelki élet, amelynek talaján az engesztelés igazi virága terem. Hogy legyenek újra olyan lelkek, akiknek szépségén, tökéletes szeretetén és önfeláldozásán vigasztalódva pihenhet meg az Úr szeme. Ilyen lelkeket a legméltóságosabb Oltáriszentség imáódoinak táborában kell találnia az Úr Jézusnak. Imádkozzunk érte és akarjuk is, hogy úgy legyen.

* * *

Az oltáregyesületi tagok június hónapban a következő teljes búcsúkat nyerhetik: Jún. 1., első péntek; jún. 1—7-ig Úrnap nyolcada bármely napján; jún. 24., Keresztelő Szent János ünnepén; jún. 29., Szent Péter és Szent Pál ünnepén.

* * *

A júliusi és augusztusi imaszándék: a szentségi Jézus eucharisztikus országának terjedése az Oltáregyesület révén.

A július—augusztusi teljes búcsú napjai: júl. 5., 6., 13., 22., 29., 31.; aug. 2., 3., 15. és mindegyik hónapban a havi imáóási óra, engesztelő szentáldozás és a közös oltáregyleti ájtatosság napja.

* * *

Az «Örökimáóás» július—augusztusi összevont száma helyett az idén — tekintettel az Oltáregyesület 75 éves jubileumára, mely nov. 6-án lesz — emlékfüzetet fogunk kiadni, amelyet minden kedves előfizetőnknek megküldünk július végéig. Ezen emlékfüzet tartalmazni fogja az Oltáregyesület utolsó 25 évének történetét és elénk fogja vetíteni a szentségi Jézus eucharisztikus országának szolgálatában kifejtett tevékenységet. Benne lesz az őszi programmunk is, a katolikus nagygyűlés és jubileumunkkal kapcsolatban.

K R Ő N I K A

A «Magna Hungarorum Domina» (régí nevén Regnum Marianum) Plébánia Oltáregyesülete m. év dec. 10-én az oltáregyesületi zászló javára jól sikerült műsoros estélyt rendezett. A «Sursum Corda» egyházi énekkar énekszámai után dr. Tiefenthaler József konv. igazgató, pápai kamarás beszédében az Eukarisztianak s a keresztény léleknek bensőséges kapcsolatait fejtegette nagy misztikai elmélyedéssel, meggyőző közvetlenséggel. Kubinyiné Comensoli Mária zongoraművész nő Liszt Ferencnek «Szent Ferenc a hullámokon» legendáját briliáns lendülettel interpretálta, majd dr. Székelyhidyi Ferenc, a m. kir. Operaház örökös tagja dr. Dohnányi Ernőnek az ő számára készített átiratában «Régi Magyar Karácsonyi Énekek»-et adott elő ihletett finomságú művészetével. Szünet után M. Medek Annának, a m. kir. Operaház örökös tagjának «Ave Mariá»-ja bensőséges, a szuttogó fohásztól az égisz emelkedő áhitat fölcsendülő erejével fogta meg a közönséget, melynek soraiban báró Skerlecz Iván v. b. t. t., v. horvát bán, Skerlecz Karolin bárónő, báró Orosdy Fülöpné, Ivánka és Lévy bárónők, Kiss Aladárné, Csepreghy ezredesné elnöknő, Bangha Imréné, dr. Pataky Arnold pápai prel., egyet. tanár is megjelentek. A «Sursum Corda» ének-karnak sikerült «Népdal-kórus»-a után az Adventnek meleg áhitatával teljes szép estét, melynek tiszta jövedelme 100 pengőt mutat fel, dr. Némethy Ernő plébános, O. E. igazgatónak köszönő zárszavai fejezték be.

Adományok az oltáregyesület jubileumára. Megírtuk, hogy az oltáregyesületnek nov. 6-án lesz a 75 éves jubileuma s az Örökimádás harangjaira felajánlott tárgyakból rendezett sorsjátéknak jövedelmét is arra fordítjuk, hogy kelyheket szerezzünk be a jubileumra, amelyeket a szegény templomoknak adunk. Elkészült már ez a tiz darab kehely. Azonkívül egy özvegy adott 100 pengőt egy kehelyre, mely szintén elkészült. Felirata: *Legdrágább vér, rendkívüli és mérhetetlen kegyeknek forrása, könyörülj rajtunk! Alatta pedig ez áll: Mindent Érted, Jézusom!*

Egy másik özvegy 90 pengőt adott és ez a kehely is elkészült e felirattal: Szentséges Véred áraszsa áldását családomra! J. G.-né.

Adott azonkívül egy özvegy egy áldozatókehelyre 80 pengőt, egy másvalaki két kehelyre 2×100 pengőt. A kelyhek felirata lesz: az egyiké: Legszentebb Véred áldása áradjon lelkiatyámra. M. J. A másiké: Legszentebb Véred üdvözítse szüleim lelkét! G. G.

Kaptunk még egy szép adományt egy özvegytől, 160 pengőt egy szép szentségtartóra. A jóságos Ég jutalmazza meg nagylelkű jótévedőit. Így mondjuk, mert az Úr Jézusnak adták, amit adtak. Huszonhét kehely van megszavazva a szegény templomok számára és ebből már 15 megvan. Reméljük, hogy a jubileum napjáig még újabb jótévedők fognak jelentkezni a hiányzó elkészítettére. Kisebb adománnyal más templomi szereket, ruhákat lehet felajánlani a jubileumra.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kóhl Ferenc.